

Medlem i, at Skatteansættelsen efter den stigende Skala ikke kan naa ud over den Skattesats, som findes i Formue- og Indtægtskatteloven med de Ændringer, der er foretagne. Det er overhovedet denne Lovs Hensigt at tillade Kommuner i Stedet for at lægge en ensartet Skat paa alle Indtægter at erstatte denne med en stigende Skala, der ikke skal kunne naa højere end den, som findes fastsat i Statskatteloven med de seneste Ændringer.

Det ærede Medlem for 2den Kreds (Piper) nævnede forskellige Eksempler paa, hvad Skatten kan blive. Jeg skal dog for dem, som hører dem og ikke lægger Mærke til disse Tals Forudsætninger, sige, at det sidste frygtindgydende Eksempel, som det ærede Medlem nævnede, var et tænkt Tilfælde, hvor et Menneske ejer 2½ Mill. Kr. og oppebærer sin Indtægt udelukkende deraf og ikke vil røre en Haand til noget som helst indtægtsbringende, nyttigt Arbejde i Samfundet.

Med Hensyn til Lovforslaget vil jeg i al Almindelighed udtale, at det forekommer mig, at det efter sin Form nu er anvendeligt for København og de større Købstæder. Jo rigere en Kommune er, des bedre vil den være i Stand til at benytte det Lovforslag, som dette høje Ting er ved at vedtage; jo fattigere og vanskeligere stillet en Kommune er, des mindre vil den være i Stand dertil. Det er efter min Opfattelse et for Kommunerne paa Landet meget lidet tilfredsstillende Forslag. Jeg har for det høje Tings Udvalg fremlagt en Række Oplysninger vedrørende, hvad Kommunerne anvendte i det foregaaende Aar til Dyrtidsforanstaltninger. De havde i dette Aar Ret til at anvende indtil 12 Kr., og jeg har for det høje Tings Udvalg godtgjort, at Landkommunerne i en Række Amter, som er udvalgte efter min Anmodning, og hvorfra Tallene er blevet mig tilstillet fra Ministeriet, ingen Sinde har naaet Maksimum. Tallene for det, der anvendes i dette Aar, er fra nogle faa Øre og videre op gennem 1—2—3—4 Kr., kun nogle ganske faa Kommuner har anvendt et betydeligere Beløb. Det fremgaar heraf, at den Paastand, som fandtes i det første Mindretals Indstilling om, at man ved at give Lejlighed til at anvende noget af den Forøgelse, som her foreslaas, efter § 2 vilde berøve de mindre velstillede Adgang til at faa den fulde Nydelse af det samlede Beløb, der staar til Disposition, ikke gælder for det aldeles overvejende Flertal af Landkommunerne, om hvilke jeg antager, at Forholdene fra

1917 vil vise sig at løbe parallelt med Forholdene fra 1916, ganske vist saaledes, at jeg maa antage, at Beløbene er noget større i indeværende Aar end i det sidste, men saaledes, at Trangen i disse Kommuner til at anvende 24 Kr. efter § 1 saa langt fra vil være til Stede, at det vil vise sig, at de vil komme igennem uden at have anvendt det oprindelige Beløb, 15 Kr., efter § 1. Den Forøgelse, det høje Ting saaledes stiller dem i Udsigt, vil ikke for Beboerne for disse Kommuner være andet end en Skueret, som de aldrig kommer til at nyde blot en Øres Gavn af. For at imødegaa den Betragtning, at man ved at stille Midler til Disposition efter § 2 overhovedet skulde komme til at berøve de vanskeligst stillede noget, tillod jeg mig overfor Udvalget at fremsætte Ændringsforslag, hvis Hensigt var at ordne Forholdet saaledes, at de Kommuner, der havde anvendt det fulde Beløb efter § 1, de 15 Kr., der findes som Maksimum, og som derfor maatte antages at have Brug for et yderligere Beløb, ogsaa skulde anvende det efter § 1, medens derimod de Kommuner, som kun havde anvendt ganske smaa Beløb efter § 1, og som ikke tilnærmelsesvis havde naaet de 15 Kr., der oprindeligt var fastsat, skulde have Ret til at anvende en Del af dette Beløb under de 15 Kr. til Foranstaltninger efter § 2. Jeg haabede at have kunnet vinde det høje Tings Bifald til denne Ændring, som altsaa vilde have sikret enhver Kommune, hvor § 1-Foranstaltninger er særlig nødvendige, den fulde Adgang til Forhøjelsen, medens man med Hensyn til Kommuner, hvor man ikke har saa megen Brug for § 1, fordi Forholdene ikke er som i de store Byer, kunde have faaet en Ordning, hvorved dog noget af det, der her sættes frem for Folks Øjne, blev andet end en Skueret. Jeg beklager meget, at jeg ikke har kunnet naa det høje Tings Tilslutning hertil. De Udtalelser, som den ærede Ordfører fremsatte, og som for mig lød, som om der — hvad jeg ogsaa i Udvalget fik Indtrykket af — indenfor dem, der har stillet sig mod Forslaget, som det er kommet fra Folketinget, dog var nogle, hos hvem man kunde vente Gehør for de Forslag, jeg her havde stillet for at søge at tilvejebringe en Ordning, som begge Ting kunde modtage, disse Udtalelser opfattede jeg som et nyt Vidnesbyrd herom og i øvrigt som et Udtryk for et Ønske om, at denne Lov trods de vitterlige Fejl, den indeholdt, maatte blive administreret paa en saadan Maade, at Fejlene ikke blev synlige. Det forekommer mig, at man hellere end at haabe paa, at